ศรัทธา ใน ความว่าง

หลวงพ่อเยื้อน ขันติพโล

ศรัทธา
ใน
ความว่าง

พระธรรมเทศนา

โดย

พระราชวิสุทธิมุนี

(หลวงพ่อเยื้อน ขันติพโล)

ศรัทธาในความว่าง

อุบายการภาวนา : อุบายน้ำเย็น

หลวงพ่อเยื้อน ขันติพโล

อ้างอิง: เทศนาในงานบำพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม
พระญาณวิศิษฏ์ (หลวงพ่อทอง จนฺทสิริ) ณ วัดอโศการาม
วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
โดย: คณะศิษย์ ร.พ.รามคำแหง กรุงเทพฯ
โทร. ๐๘๑-๓๕๙-๖๒๐๕, ๐๘๑-๓๔๗-๖๖๘๗
พิมพ์ครั้งที่ ๑: กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
จำนวน: ๑๐,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย: บริษัท โมเดอร์นฟิล์ม เซ็นเตอร์ จำกัด
โทร ๐๒-๙๓๘-๐๔๐๓-๔ แฟ็กซ์ ๐๒-๙๓๘-๑๔๙๙
email : info@modernfilmcenter.com

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

วันนี้ก็จะปรารภธรรม ธรรมะที่ไม่ออกไปข้างนอก "ธรรมะไม่ออกข้างนอก"เป็นวิธีการกำหนดจิตที่จะเกิดสมาธิง่ายที่สุด ส่วนมากพวกเราจะเข้าใจว่า วิธีกำหนดจิตเป็นสิ่งที่ลำบากมากที่สุด เพราะจิตนั้นไม่เคยสงบเลย

ที่ว่าการภาวนาแล้วลำบาก - ทรมาน - ต่อสู้อารมณ์ตัวเองไม่ได้ เพราะการภาวนานั้นเราไม่ได้ภาวนาเพื่อให้จิตสงบ แต่วิธีที่ปฏิบัติของอาตมา อาตมาน่าจะเป็นองค์เดียวว่าการภาวนาไม่ลำบากเลย การภาวนาง่ายนิดเดียว เพราะฉะนั้นวันนี้จะพูดถึง "วิธีการทำจิตสงบง่าย" และทำได้ง่ายด้วย ญาติโยมก็ลองทำตัวง่ายๆ อย่าทำตัวลำบาก อย่าไปคิดให้ลำบาก เพราะวิธีการกำหนดจิตให้สงบไม่ลำบาก ก็จำเป็นต้องยกวิธีการปฏิบัติของตัวเองมาเป็นแนวทาง เพื่อญาติโยมทั้งหลายจะได้เอาไปเป็นตัวอย่าง *ทำดีทำง่าย ทำดีทำได้ ง่ายนิดเดียว ไม่ลำบาก*

วิธีกำหนดจิตภาวนา สมัยก่อนนั้นก็ต้องอาศัยการบริกรรมพุทโธ ก็พุทโธจนถึงปัจจุบัน การกำหนดพุทโธก็มีลมหายใจช่วย พุทเข้า-โธออก อันนี้คือวิธีการปฏิบัติพื้นฐานของเราทั้งหลาย ก็ต้องอาศัยลมเป็นแนวทาง อาตมาเองก็ปฏิบัติคล้ายกัน อาตมาจะบวช ๗ วัน แล้วลาสิกขาไปมีครอบครัวตามที่แม่ต้องการ ก็มาบวชกับหลวงปู่ดูลย์ บวชเช้าวันนี้ตอนเย็นนั้นก็ไปนั่งภาวนาเลย นั่งภาวนาพุทโธๆ กำหนดไปประมาณ ๑๕ นาที คนนั่งภาวนาใหม่ก็เริ่มปวด ก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาภายในจิตบอกว่า ถ้ากำหนดภาวนาอย่างนี้ไม่สงบเลย กำหนดภาวนาอย่างนี้ไม่สงบเลย แล้วความรู้สึกภายในจิตของเราก็บอกว่า *ต้องภาวนาอย่างนี้ถึงจะสงบ* วันนี้ก็เลยเอามาพูดให้โยมฟัง

การภาวนาอย่างนี้ถึงจะสงบ...ภาวนาอย่างไร? เราก็สูดลมหายใจเข้า พุท..เข้าไป โธ..เราก็ผ่อนลมเข้าไป พุท..เข้าไป โธ..เราก็ผ่อนลมเข้าไป คือเหมือนจับของไว้ที่สูง..แล้วค่อยๆปล่อยลงมา ปล่อยลงมา พุทก็ลงมา..โธก็ลงมา พุทก็ลงมา..โธก็ลงมา ความรู้สึกของเรานั้นลงมาๆ จนมีความรู้สึกเหมือนถึงตรงลิ้นปี่ แต่ก่อนความรู้สึกอยู่ที่ปาก การที่เราระลึกผ่อนลงมาๆตามที่กำหนด มันเกิดบังคับขึ้นภายในจิตของเราให้ผ่อนคลายลงมาๆๆ ผ่อนคลายลงมาถึงตรงลิ้นปี่ ความรู้สึกตรงนี้มันไม่เกี่ยวกับลมหายใจเข้าหายใจออก มันจะมีตัวระลึกรู้อยู่ภายในไม่เกี่ยวกับลม พอมาถึงลิ้นปี่ปั๊บ ความรู้สึกของเราตอนนี้คล้ายๆมันมีความเย็น ความเย็นเหมือนเป็นก้อนขึ้นมาประมาณกลางอก เสร็จแล้วความเย็นมันก็ไหลลงไป ลงไปเรื่อยๆ เรื่อยๆไป ตอนนั้นไม่มีน้ำเย็นแต่

ความเย็นมันลงไป! ความเย็นลงไป ลงไปเรื่อยๆ ความรู้สึกตรงนี้ก็ลงลึก...ลึก...ลึกเข้าไป จนเลยสะดือเราเลย ความรู้สึกตรงนี้เลยสะดือปั๊บ... มันก็เข้าไปสู่ความว่าง!!! ก็เลยไม่ต้องใช้ลม ไม่ต้องเอาพุทโธบริกรรม เพราะมันไปเจอความว่างแล้ว มันมีตัวรู้อยู่ตรงนั้น ตัวรู้อยู่ตรงลึกมาก ไม่ใช่อยู่ตรงหัวใจ ไม่ใช่อยู่ตรงหน้าอก ไม่ใช่อยู่ตรงลิ้นปี่ เหนือสะดือก็ไม่ใช่ มันเลยสะดือเข้าไปอีก มันเข้าไปถึงความว่าง ถึงความว่างตรงนี้ก็รู้สึกต่อเนื่องกันไป = รู้อยู่กับความว่างตลอด การบริกรรมก็ขาดไป ความรู้สึกความว่างก็ชัดเจนขึ้น ชัดขึ้น ชัดขึ้น ที่ชัดขึ้นเพราะมันมีการสัมผัสรู้ความเย็น มันสัมผัสขึ้นมาจนสุดท้ายชัดเจนมาก *จิตของเราไม่มีอะไร จิตของเราคือความว่าง* ที่จิตเราไม่ว่าง...นั่นไม่ใช่จิต มันไปถึงความว่าง

ถึงเวลาเขาเลิกนั่งภาวนาแล้ว ความรู้สึกของเราตรงนี้ก็ยังอยู่เหมือนเดิม ไม่ใช่เราเลิกแล้วเราจะถอนสมาธิ ความรู้สึกตรงนี้ก็ยังอยู่กับความว่างเหมือนเดิม เราลืมตาแล้ว...ความว่างก็ยังอยู่ เราลุกและเดินลงจากที่ภาวนาแล้ว...ความว่างก็ยังอยู่กับเราตรงนี้ จนเราลงมาถึงกุฏิ เรานึกว่าความว่างกับความรู้สึกตรงนี้จะหายไป กลับไม่หาย ยังรู้อยู่ตรงนั้น ไม่เกี่ยวกับร่างกาย ไม่เกี่ยวกับหูได้ยินตาได้เห็นกายสัมผัสรู้ ไม่เกี่ยวข้องกัน *มันรู้อยู่ตรงความว่างตรงนั้น มันไม่เกิดความรู้สึกตรงนี้** สุดท้ายเราก็นอนไม่ได้ เพราะไปเจอความว่างแล้วมันเบิกบาน คือความ

* ร่างกาย

ขี้เกียจหายความขยันเกิดขึ้นมา เลยเดินจงกรมรอบวัดบูรพาราม* ถึงตี ๒ แล้วไปนอน นอนก็อยู่กับความว่าง...ไม่ไปไหน สุดท้ายหลับไป ตื่นขึ้นมาเราก็นึกว่าความว่างหายไป แต่ความรู้สึกว่าว่างนี้ไม่หายเลย..ไม่หาย! ยังอยู่ชัดมากเลย ที่สำคัญที่สุดคือ

ความว่างนี้ไม่เกี่ยวกับร่างกายในทุกภาคส่วน

มันเป็นสิ่งแปลกที่ "ไม่เกี่ยวข้องกัน"

แม้แต่เราจะเดิน..จะเหิน..จะลุก..จะคุย..ไม่เกี่ยวกัน!

เพราะความว่างตรงนี้มันเป็นเอกเทศของมันเลย

ตื่นขึ้นมาแล้วยังไม่ได้ไปบิณฑบาต หลวงปู่ดูลย์ท่านให้เณรไปเรียกมา หลวงปู่ดูลย์เรียกมาถามว่าภาวนาเป็นอย่างไร (ท่านไม่อธิบายธรรมะ แต่ท่านจะถามธรรมะเราว่าภาวนาแล้วเป็นอย่างไร) อาตมาก็เลยบอกว่า หลวงปู่...ตอนนี้ผมมีผู้รู้อยู่ข้างใน มันไม่ยอมออกเลย ยังรู้อยู่ตอนนี้เลย แม้แต่อยู่กับหลวงปู่ ผู้รู้ตรงนี้ก็อยู่ข้างใน ก็เลยอยากให้หลวงปู่ช่วยเอาผู้รู้ภายในของผมนี้เอาออกไป ให้หลวงปู่ช่วยเอาออกไปข้างนอก เพราะถ้าออกไปข้างนอกผมก็จะคิดถึงอะไรได้หมด แต่ตอนนี้จิตตรงนี้มันไม่ยอมออกไปข้างนอก เรื่องข้างนอกก็เลยไม่ยอมเข้ามาข้างใน ก็เลยให้หลวงปู่จะทำวิธีไหนก็แล้วแต่...ช่วยเอาออกไป เพราะผมจะได้คิดถึงแม่ผมบ้างน้องผมบ้าง หรือคิดถึงหลวงปู่ก็ได้ แต่ตอนนี้หลวงปู่อยู่ตรงหน้าก็ยังคิดไม่ได้เลย เพราะผู้รู้อยู่กับความว่าง หลวงปู่ก็เลยนั่ง

---

* วัดบูรพาราม พระอารามหลวง จ.สุรินทร์

ภาวนาต่อหน้าเรา เราเห็นท่านหลับตาประมาณ ๕ นาที ท่านจะหลับตาดูอะไรเราไม่ทราบ แต่ว่าความว่างของเราก็ยังอยู่อยู่ พอหลวงปู่ลืมตาขึ้นมา ท่านบอกว่า *จิตของคุณเข้าไปสู่สภาวธรรมไปแล้ว ไปถึงสภาวธรรมไปแล้ว...เอาออกไม่ได้* ยังไงก็เอาออกไม่ได้ เพราะจิตเข้าไปสู่ธรรมมันออกไม่ได้ อาตมาบอก หลวงปู่... ผมจะบวช ๗ วัน ท่านก็ให้อาตมาไปดูตรงความว่าง ท่านก็ถาม "ไปดูตรงความว่าง มันมีไหม ๗ วัน" อาตมาบอกความว่างไม่มี ๗ วันเลย ท่านบอก**นี่คือธรรมแท้** ถ้าเราปฏิบัติไปเห็นธรรม **ถ้าเห็นธรรมแล้วกายหาย** มันหายจริงๆ เห็นธรรมแล้วกายหาย**เพราะธรรมนั้นเป็นความว่าง** เพราะว่างกายหมด = เลย เห็นธรรมแล้วกายก็หาย กายเราลืมตาก็เห็น แต่มาดูตรงความว่าง กายก็จะหายไปทันที ตับไตไส้พุงทั้งหมดไม่มี เหลือแต่ผู้รู้อยู่ในความว่าง

วันนั้นหลวงปู่ก็เลยให้ฉันข้าวกับท่าน เสร็จแล้วก็เข้าไปในห้องถามหลวงปู่ "ธรรมะมันเป็นความว่างได้อย่างไร" ทั้งๆที่ผม...ศีลก็ยังไม่ได้รักษา หนังสือก็ยังไม่ได้อ่าน อะไรก็ยังไม่ได้ทำ แล้วทำไมมันไปสู่ธรรมะได้เร็วอย่างนี้ ถ้ารู้ว่าเร็วอย่างนี้ ผมจะไม่ไปนั่งภาวนาหรอก ภาวนาไปเสร็จแล้วมันเป็นอย่างนี้ ไปไหนไม่ได้เลย เพราะเจอธรรมะกินใจไปแล้ว ฉันเพลเสร็จก็พูดถึงแต่ความว่าง *พยายามจะคิดไม่ให้มันว่าง...มันก็คิดไม่ได้ เพราะความคิดของเราโดนตัดออก!!!* เพราะสิ่งที่รู้สึกตรงนี้เราคิดไม่ถึง เพราะมันมีผู้รู้อยู่เหนือความคิดที่เรามีอยู่เหนือกายของเรา ฉะนั้นกายของเราจะไปเกี่ยวข้องกับสิ่งนี้ไม่ได้เลย เราก็อยู่ในความว่างตรงนี้ต่อไป

หลังจากสรงน้ำหลวงปู่ หลวงปู่ก็บอกว่าให้ไปนั่งภาวนาคนเดียว ไม่ต้องไปนั่งกับใคร ตอนนี้นั่งไม่นั่ง...มันก็อยู่อยู่ดี จะเดินจะเหินไปไหน จะเข้าห้องน้ำ...มันก็อยู่ในความว่างตลอด มันไม่เกี่ยวกับกาย ก็เลยแปลกว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ก็เลยมานั่งภาวนา ก็พยายามจะเอากายเอาธาตุสี่มาพิจารณา เพื่อให้มันเป็นไตรลักษณ์: อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นของไม่เที่ยง จะเอาอสุภกรรมฐานมาอย่างไรก็เอามาไม่ได้ เพราะเอาไม่ได้เลย เพราะ*จิตมันไปสู่ความว่างแล้ว ก็เลยเอากายเข้าไปสู่ความว่างไม่ได้* เราก็พยายามต่อสู้ต่อเอามาให้ได้ ยังไงก็เอามาไม่ได้ เพราะมาถึงตรงนี้มันจะว่างทันทีเลย ลองลืมตาดู ลืมตาให้ตาเห็นกาย เสร็จแล้วก็มาพิจารณา แต่การพิจารณาก็ยังไม่เกิดขึ้นเลย โดนตัดหมด มันตัดการที่เอาไปพิจารณา ตัดหมดเลย ไม่ได้ไม่ได้! ก็เลยลืมตาดู ลืมตาดูก็เห็นกาย แต่ผู้รู้ภายในของเราไม่เกี่ยวกับสายตาเรา เค้าก็อยู่ในความว่าง พยายามต่อสู้ประมาณสี่ชั่วโมงได้ สุดท้ายก็เกิดขึ้นมาตรงความว่างบอกว่า

“จิตเราไม่มีธาตุสี่ แล้วไปดูธาตุสี่ทำไม”

เพราะธาตุสี่ไม่เกี่ยวกับจิตเลย *จิตไม่มีธาตุสี่เพราะจิตไปสู่ความว่าง ถ้ามีธาตุสี่ต้องเกิดแก่เจ็บตาย* เกิดความทุกข์ทรมาน เกิดความเปลี่ยนแปลงเพราะมีธาตุ แล้วจิตไม่มีธาตุมันก็ไม่มีจริงๆ อย่างไรมันก็ไม่มีธาตุ สุดท้ายก็ไปเอาขันธ์* : ทุกข์ - เวทนา - สัญญา - สังขาร - วิญญาณ เพื่อจะเอานามธรรมตรงนี้มาพิจารณาให้เป็นไตรลักษณ์ จะเอายังไงก็ไม่ได้

---

* นามขันธ์

จะเอาทุกข์มาพิจารณาให้เป็นไตรลักษณ์ ทุกข์ตรงนั้นไม่เกิดขึ้น ไม่เกิดเลย ก็ในความว่าง...ไม่มีทุกข์ เวทนาก็ไม่เกิดขึ้น สัญญาความจำหมายก็ไม่เกิดขึ้น สังขารการปรุงแต่งก็ไม่เกิดขึ้น แม้แต่วิญญาณการแล่นรู้ก็ไม่เกิดขึ้น หมดสภาพ เหลือแต่ความว่าง ขันธ์ห้าไม่มีอยู่ตรงนั้นเลย ก็ยังไม่ยอม เป็นนักสู้ก็ต้องสู้ต่อ ก็พยายามจะเอาสัญญามาคิด...ก็คิดไม่ได้ เอาสังขารมาคิด...ก็คิดไม่ได้ เพราะมันเหมือนโดนบล็อค

ถ้าเป็นไฟก็เหมือนโดนดับไฟไปแล้ว มองกันไม่เห็นแล้ว

แต่ยังไงก็ต้องพยายาม เพราะเกิดว่าสิ่งที่เราเห็นนั้นจะเป็นสิ่งไม่จริงก็ได้ เพื่อเป็นการไม่ประมาทก็ต้องพยายามเอา สู้ไปถึงตีสี่ ทำยังไงก็ไม่เห็น แต่ก็ไม่ยอม เพราะเรารู้ว่าสังขารวิญญาณ มันมีแน่นอน แต่ในจิตตรงนี้.. ทำไมไม่เกิดขึ้น มันหายไปไหน มันหายไปเลย! สุดท้ายมันมีสิ่งที่เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นตรงนี้ ไม่ได้แต่ง เกิดขึ้นบอกว่า

"ขันธ์ห้าไม่เกี่ยวกับจิตเลย เพราะจิตตรงนี้ไม่มีขันธ์ห้า!"

ไม่มีทุกข์-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ตัวจิตจริงๆจะไม่มีตรงนี้เลย ก็เพราะจิตเข้าไปสู่ธรรมชาติแล้ว เราเป็นทาสของธรรมชาติไปแล้ว เราเป็นทาสของความว่างไปแล้ว จิตตรงนี้ว่างจากสังขาร ตีสี่จิตตรงนี้ก็บอกว่า เราไม่เป็นทาสใครแล้ว...เราไม่เป็นทาสของใครแล้ว!! เราอิสระแล้ว...เราเป็นอิสระแล้ว!!

จิตมันไม่มีทั้งธาตุสี่ขันธ์ห้า เหลือแต่ความว่าง

ตีห้าครึ่ง หลวงปู่ก็ให้เณรมาเคาะประตูอีก ลุกไปเปิดประตู นึกว่าความว่างมันจะหาย...ก็ไม่หาย ไม่ได้ล้างหน้าล้างตาก็ไป คราวก่อนไปนั่งพับเพียบ แต่คราวนี้ไปนั่งขัดสมาธิ หลวงปู่ก็นั่งขัดสมาธิถามว่าคุณภาวนาเป็นอย่างไร (หลวงปู่จะไม่สอนนำ จะไม่สอนนำพาไป ท่านจะถามให้เราตอบเอง) เราก็เลยตอบในสิ่งที่เรามีอยู่ เราบอกว่า

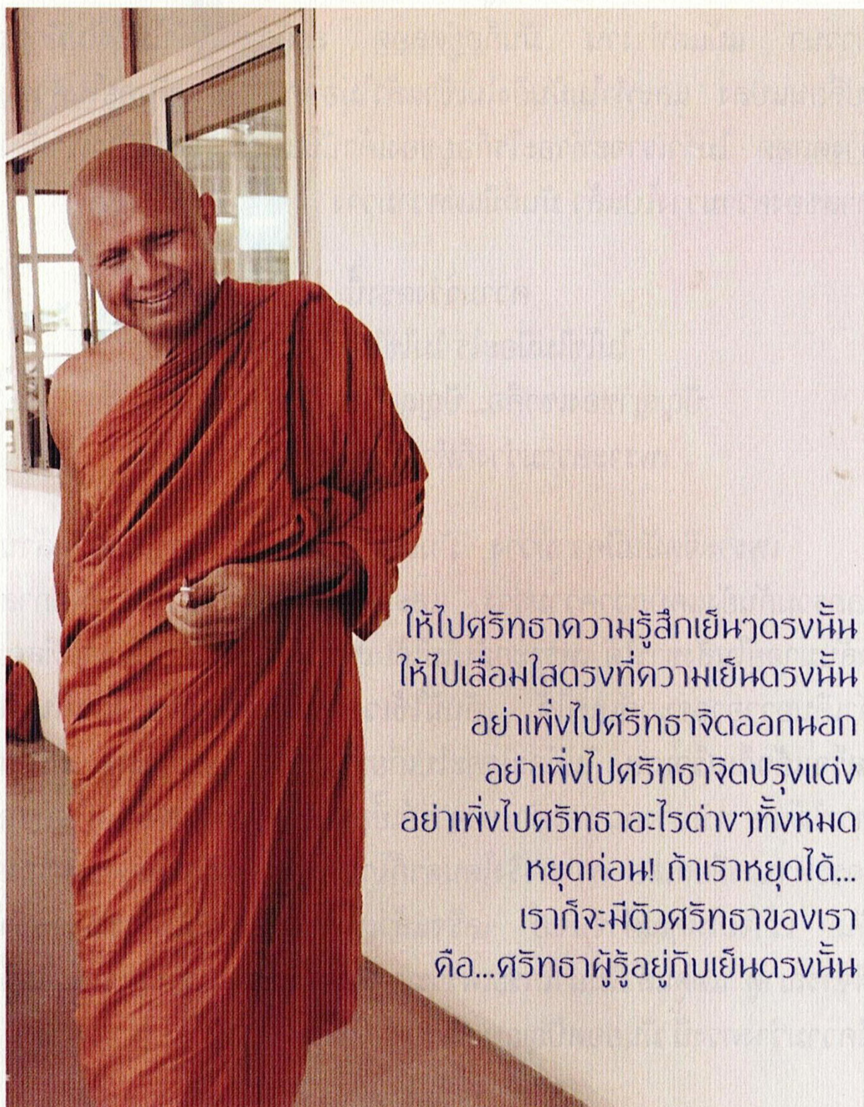
"คำพูดของโลกโดนตัดขาดออกจากจิตไปแล้ว
และจิตที่มีอยู่นี้...ไม่มีโลกอยู่เลย"

หลวงปู่ท่านให้ย้ำถึงสามครั้ง อาจจะเป็นความฉลาดของอาจารย์ที่กลัวจะเป็นความจำมาพูด ย้ำกี่ครั้งก็พูดอย่างเดียว ท่านก็เลยนั่งภาวนาต่อหน้าเรา ประมาณ ๑๐ นาทีท่านก็ลืมตา ชะโงกศีรษะท่านมาจนถึงหน้าผากเรา มือของท่านตบตรงหัวเข่าเราทั้งสองข้างเปรี้ยงเลย ท่านพูดว่า "ท่านรู้ไหม...จิตของท่านตอนนี้มันถึงโลกุตตระไปแล้ว" เราก็ยังถามหลวงปู่ หลวงปู่...ไอ้โลกุตตระมันเป็นอย่างไร ท่านบอกโลกุตตระ=จิตเหนือโลก ก็ยกมือไหว้บอกถ้าเหนือโลกผมมีครับ ผมมีเลยตอนนี้มีในตัวผม...ไม่ได้ไปไหน ถ้าจิตเหนือโลกมีแน่แต่โลกุตตระไม่มีครับ ก็เพราะไม่เห็นโลกุตตระ เห็นแต่จิตอยู่ในความว่าง ไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรจะไปปรุงแต่งได้ วันนั้นท่านบอกว่าเดี๋ยวออกพรรษาแล้วจะส่งไปอยู่กับหลวงตามหาบัว ไปเอาข้อวัตรปฏิบัติหลวงปู่มั่นกับหลวงตา แต่เรื่องธรรมนั้นไม่ต้องแล้วเพราะว่าท่านจบ หลวงปู่บอกว่าจบ และท่านยังพูดว่ามหาเก้าประโยคก็สู้ไม่ได้ นี่คือหลวงปู่ท่านว่า อาตมาไม่ได้ว่าเอง **สิ่งสำคัญที่สุด จิตตรงนั้นเป็นแล้วเป็นเลย**

เจอแล้วเจอเลย ไม่ว่าเราจะอยู่ทางไหน กิริยาใด จะนั่งภาวนา ไม่นั่งภาวนา แม้แต่ทำงาน มันก็อยู่ตลอด สำคัญที่ว่าทำไมถึงไม่มีการเปลี่ยนแปลง และทำไมมันถึงไม่เข้าแล้วไม่ออก เพราะมันอยู่ในความว่างตลอด ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็อยู่ของเค้านั่นแหละ เพราะว่าเราเป็นทาสของความว่างไปแล้ว มันก็มีแต่ความว่าง

ความว่างตรงนี้
ไม่ใช่ไม่มีอะไร ไม่ใช่ไม่มีปัญญา
ปัญญาของเขาคือ...ปัญญารู้อยู่กับความว่าง
เพราะความว่างก็ทำงานของความว่าง

เพราะจิตมันมีความว่าง มันเลยยิ่งใหญ่มาก เอาโลกล้านล้านโลกรวมกันยังแคบกว่าความว่าง และจิตไปอยู่ตรงนี้แล้วจะไม่มีโอกาสกลับมาอยู่ในสังขารได้ เพราะกลับไม่ได้! เพราะใช้เวลาเดินสั้นมากที่สุด! ถ้าเดินยาวอาจจะกลับมาได้ อันนี้**ใช้เวลาไม่ได้ตั้งใจเดิน...แต่เดินไปเสร็จแล้วก็เสร็จเลย** ไม่มีอะไรจะไปเกี่ยวข้อง ไม่มีอะไรจะเอาไปเป็นทาสได้เลย จนบางคนบอกว่า อาจารย์เยื้อนโดนด่าเท่าไหร่ก็ไม่เห็นท่านโกรธท่านเกลียดเลย ความจริงโดนด่าก็โกรธได้ แต่เราจะไม่โกรธพร้อมกัน เราจะให้คุณด่าจนจบ เสร็จแล้วเราจะโกรธหรือไม่โกรธเราก็มาพิจารณาดู แต่ดูแล้วไม่น่าโกรธเพราะเขาด่าจบแล้ว เพราะฉะนั้น จิตที่มีความว่างตรงนี้ มันยอดปัญญา

ให้ไปศรัทธาความรู้สึกเย็นๆตรงนั้น
ให้ไปเลื่อมใสตรงที่ความเย็นตรงนั้น
อย่าเพิ่งไปศรัทธาจิตออกนอก
อย่าเพิ่งไปศรัทธาจิตปรุงแต่ง
อย่าเพิ่งไปศรัทธาอะไรต่างๆทั้งหมด
หยุดก่อน! ถ้าเราหยุดได้...
เราก็จะมีตัวศรัทธาของเรา
คือ...ศรัทธาผู้รู้อยู่กับเย็นตรงนั้น

ตอนนี้ที่เราทั้งหลายภาวนา บางคนจิตไปสู่ความว่างแล้ว แต่ขาดอาจารย์เป็นพี่เลี้ยง อาตมาเป็นโอกาสทอง เพราะผู้เป็นพี่เลี้ยงของอาตมาคือผู้ภาวนารู้ธรรมเร็วที่สุดในบรรดาศิษย์ของหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นยกย่องหลวงปู่ดูลย์ว่าเป็นผู้รู้ธรรมเร็ว - รู้แล้วรู้เลย หลวงปู่ถึงบอกว่า *จิตส่งออกนอกเป็นสมุทัย จิตเห็นจิตแจ่มแจ้งเป็นมรรค ผลอันเกิดจากจิตเห็นจิตแจ่มแจ้งเป็นนิโรธคือความดับทุกข์* เพราะจิตท่านไปสู่ความว่าง เพราะจิตของท่านไปอีกสภาวะไปแล้ว ท่านจะพูดสิ่งที่ไม่ว่างไม่ได้เลย ท่านจะพูดอย่างไรก็ไปไม่ได้ ถ้าพูดถึงความว่างจะชำนาญมาก แต่ถ้าพูดถึงจิตไม่ว่างพูดไม่เป็น เพราะว่าจิตตรงนั้นมันไปสู่ตรงนั้นแล้วเลยพูดได้แต่ตรงนั้น ฉะนั้นจะไปพูดถึงธาตุสี่ขันธ์ห้าอายตนะ หรือกิเลสตัณหาอะไรต่างๆพูดไม่ได้ เพราะจิตไม่ได้ไปอยู่ตรงนั้น ก็เลยไม่รู้จะเอาอย่างไรมาพูด พูดอย่างไรก็หลอกตัวเองอยู่ดี มันหลอกไม่ได้

การปฏิบัติธรรมนั้นไม่ยาก ที่ยากที่สุดก็เพราะเราไม่ปฏิบัติธรรม เพราะเราไม่ยอมหยุด ถ้ายอมหยุดเราก็จะได้ของดี = จิตของเราจะบริสุทธิ์ ถ้าเราหยุดได้ = ความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น แต่ตอนนี้เราไม่ยอมหยุด แล้วเราจะไปสร้างความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นได้อย่างไร??? เพราะ**จิตจริงๆนั้นไม่เคยปรุงแต่ง จิตจริงๆไม่เคยโลภไม่เคยโกรธไม่เคยหลง จิตจริงๆไม่เคยเศร้าหมอง** ที่เรามีความเศร้าหมองวุ่นวายจิตใจทั้งหลายทั้งปวงนั้น...ไม่ใช่จิต! เพราะเราไปเอาสังขารมาเป็นจิต เอาสังขารมาเป็นจิตแล้วมาภาวนา ไปเอาสังขารมาภาวนา! มันไม่ทุกข์...อย่างไรก็ต้องทุกข์ มันไม่วุ่นวาย...อย่างไรก็ต้องวุ่นวาย แล่นรู้ทั้งหมดเพราะเอา

สังขารมาเป็นจิต เพราะเราไปเอาสังขารจนชำนาญกับสังขาร ภาวนาทีไรก็เห็นแต่สังขารอย่างเดียว จะไปเห็นจิตว่างไม่ได้เลย ทุกข์ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ...ก็ชำนาญมาก ภาวนาทีไรก็ไปอยู่กับพวกนี้ จะให้มันหลุดก็หลุดไม่ได้ ถ้าจะหลุดปุ๊บ วิญญาณไม่ให้หลุด วิญญาณบอก "ไม่ได้...คุณต้องมารับรู้ตรงนี้" เพราะฉะนั้น การภาวนามันมีสองอย่าง: ภาวนาไปหาจิตและภาวนาไปหาสังขาร ถ้าเราภาวนาไปหาสังขาร ก็จะเจอสังขารทั้งหมด เจอแน่นอน ไม่เจอไม่ได้ เพราะเราไปเอามันมา

*เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านบอกว่า การภาวนา...ถ้าอยากเห็นข้าพเจ้าตถาคต เราต้องโอปนยิโกน้อมเข้ามา การน้อมเข้ามาเราจะน้อมอย่างไรก็น้อมไม่เป็น สุดท้ายก็มานั่งเพ่งจิตเพ่งใจเจ้าของ แล้วก็มานั่งกดดันมานั่งบังคับ จิตมันบังคับไม่ได้ ถ้าบังคับได้...ป่านนี้ไปนิพพานกันหมดแล้ว **จิตของเราต้องใช้การระลึกรู้ การระลึกรู้ก็ใช้สติระลึกรู้** การระลึกรู้ให้ระลึกรู้อยู่ตัวเดียว อย่าไประลึกรู้หลายอย่าง ถ้าระลึกรู้อยู่ตัวเดียว เราก็จะเห็นตัวเดียว ถ้าเราระลึกรู้รู้หลายอย่าง ก็จะเห็นหลายอย่าง เพราะฉะนั้นการระลึกรู้**ต้องระลึกรู้ให้มีการหยุด** หยุด! ไม่เห็นอะไร! ถ้าเราหยุดได้...จิตใจของเราก็จะเป็นสมาธิได้ สมาธิตรงนั้นเรียกว่าวิปัสสนาสมาธิ = สมาธิไปสู่ความว่าง ถ้าสมาธิสังขาร จะไม่ว่างเลย*

ลักษณะการปฏิบัติธรรม ญาติโยมทั้งหลายก็เป็นกันก็เยอะ แต่ไม่มีอาจารย์เชื่อมให้!! อาตมาเป็นพระอุปัฏฐากหลวงปู่ดูลย์ และก็เป็นพระอุปัฏฐากหลวงตาเหมือนกัน อาตมาไปอยู่บ้านตาดได้ประมาณ ๑๕

วันก็เป็นพระอุปัฏฐาก อยู่จนหลวงปู่ดูลย์ขอตัวกลับมาจังหวัดสุรินทร์ อยู่กับครูบาอาจารย์...ส่วนมากเราเป็นคนถวายจับเส้น เลยได้รู้ท่านจะมีเคล็ดลับวัดไอคิวลูกศิษย์ คือวัดความสามารถของลูกศิษย์นั่นแหละ ครูบาอาจารย์จะเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นที่หลวงปู่ดูลย์ท่านพูดบอกว่า *"ถ้าเห็นจิตแล้วกิเลสก็หาย ถ้าเห็นกิเลสแล้วจิตก็หาย"* จิตก็หายเพราะอะไร ถ้าเห็นกิเลสความว่างก็หายไป ถ้าเห็นความว่างความไม่ว่างก็หายไป ท่านพูดง่ายๆ ง่ายนิดเดียว แล้วจะทำอย่างไรถึงจะไปสู่ตรงนั้น? ที่ท่านพูดเพราะจิตท่านเป็นอย่างนั้น และที่ท่านบอก

"กิเลสไม่ต้องไปตัด
เพียงแต่ไม่ต้องใช้เขา...ก็พอแล้ว"

แล้วไม่ต้องใช้เขาน่ะ จิตนั้นอยู่ตรงไหนถึงไม่ได้ใช้กิเลส เราวางสติตรงไหนถึงไม่ได้ใช้กิเลส? อันนี้สำคัญที่สุด *วางสติตรงไหนที่ไม่ใช้กิเลส ระลึกตรงไหนที่ไม่ใช้กิเลส และสมาธิตรงไหนที่ไม่ใช้กิเลส เรื่องไม่ธรรมดา* แต่ถ้าเราได้ทำแล้วไม่ลำบากเลย ง่าย เพียงแต่ให้เราหยุด หลวงปู่ดูลย์ท่านบอกว่า "คิดเท่าไหร่ไม่รู้ หยุดคิดถึงจะรู้ ก็ต้องอาศัยความคิดแหละถึงจะรู้" รู้อะไร...รู้จิตเราหยุดแล้ว **ถ้าจิตหยุดความว่างก็จะเกิด ถ้าไม่หยุดมันก็จะไม่ว่าง** ท่านพูดง่ายๆ แต่ทำลำบาก เพราะเราจะเดินไปตรงไหนถึงจะไปสู่ตรงนี้ได้ เดินยากมาก ฉะนั้นลักษณะของจิตตรงนี้เป็นสิ่งสำคัญ คือถ้าเราบอกว่าเข้าสมาธิแล้วเรายังถอนจากสมาธิได้ อาตมาจะเปรียบสมาธิตรงนั้นว่า สมาธิตรงนั้นไม่ได้เข้าห้องนอน!!! น่าจะอยู่แค่ประตูที่เปิดเข้าเปิดออก!!! แต่ถ้าเข้าห้องนอนแล้ว

มันพ้นประตู จะมาเปิดประตูไม่ได้ เพราะฉะนั้นจิตที่มีความว่างเลยตั้งชื่อว่าทะลุสมาธิ เพราะไม่ต้องใช้สมาธิ เพราะมันเป็นธรรมชาติหนึ่งปราศจากการตั้งชื่อ ธรรมะของหลวงปู่ดูลย์เป็นธรรมะที่อาตมาคลุกคลีจนท่านหมดลม อาตมาเป็นผู้ที่ปิดตาท่านเอง ฉะนั้นที่ท่านบอก "การปฏิบัติภาวนา...เพื่อไปสู่จิต อันที่กล่าวว่าจิต...ไม่ใช่จิตดวงนี้ หมายถึงสิ่งบางสิ่งที่มีอยู่จริง...คือธรรมชาติ" ธรรมชาติไม่มีใครตั้งชื่อให้ได้ คือลักษณะจิตตรงนี้

ลักษณะจิตที่เราภาวนา ที่อาตมาบอกว่าภาวนาอย่างไรจิตถึงไปสู่ความว่างได้ตรงนั้น ในปัจจุบันอาตมาก็เลยต้องมีตัวช่วย แล้วก็เลยตั้งชื่อว่า "การภาวนาด้วยอุบายน้ำเย็น" เพราะการปฏิบัติธรรมเป็นการทดลอง อาตมาก็เลยให้ลองใช้น้ำเย็นเป็นอุบาย เพราะน้ำเย็นกินแล้วมันลงไปถึงกระเพาะเรา เสร็จแล้วมันก็หยุดอยู่ตรงกระเพาะเรา เพียงแต่เราเอาสติของเราไประลึกรู้อยู่ตรงที่เค้าหยุด เค้าหยุดตรงนั้นเราก็หยุดตรงนั้น สติเราก็ให้ระลึกรู้อยู่ตรงสัมผัสความเย็นนั้น ไม่ต้องไปพิจารณาให้เป็นน้ำ เพียงแค่สัมผัสว่าความเย็นตรงนี้ ให้ระลึกรู้อยู่ตรงนั้นต่อเนื่องไปซัก ๑ นาที ๒ นาที ๓ นาที ถึง ๑๐ นาที ถ้าถึง ๑๐ นาที เราจะมีความรู้สึกอยู่ตรงนั้น จิตเราก็จะไปสู่ความว่างได้เลย

ทำไมกินน้ำเย็นแล้วไปถึงความว่างได้ มีเหตุผลอะไรถึงต้องมาสอนอุบายน้ำเย็นนี้ ครูบาอาจารย์ท่านสอนพุทโธธัมโมสังโฆ อาจารย์เยื้อนก็เป็นลูกศิษย์หลวงตามหาบัว อาจารย์เยื้อนก็เป็นลูกศิษย์หลวง

ปู่ดูลย์ ทำไมถึงมี*อุบายน้ำเย็น*มาได้อย่างไร ไม่ว่าพุทโธธัมโมสังโฆ สัมมาอะระหัง ยุบหนอพองหนอ นั้นก็เป็นกุศโลบาย ให้ทดลองปฏิบัติว่าจะทำอย่างไรสติของเราจะเป็นสมาธิ อย่างของอาตมาก็เป็นกุศโลบาย *เป็นอุบายเพื่อเป็นการควบคุมสติของเรา* ถ้าน้ำไม่เย็น สติเราก็ระลึกไม่ได้ ก็ต้องอาศัยน้ำเย็น วิธีการเพียงแต่เราอย่าไปคิดอย่างอื่น ให้ทำตัวเซ่อๆ ให้ไป*ศรัทธาความรู้สึกเย็นๆตรงนั้น* ให้ไปเลื่อมใสตรงที่ความเย็นตรงนั้น อย่าเพิ่งไปศรัทธาจิตออกนอก อย่าเพิ่งไปศรัทธาจิตปรุงแต่ง อย่าเพิ่งไปศรัทธาอะไรต่างๆทั้งหมด หยุดก่อน! เราให้หยุดก่อน ถ้าเราหยุดได้เราก็จะมีตัวศรัทธาของเรา คือศรัทธาผู้รู้อยู่กับเย็นตรงนั้น อันนี้คืออุบายเข้าไปสู่ตรงนั้น

ใครที่ภาวนาแล้วไม่สงบเลยก็ต้องอาศัยน้ำเย็นช่วย กินก็กินให้หมดเลย อย่าไปกินจิบจิบ กินก๊กๆไปให้หมดเลย เสร็จแล้วก็ระลึก จะนั่งท่าไหนก็ได้ จะนั่งสมาธิ ไม่นั่งสมาธิก็ได้ *แต่สตินั้นอย่าลืมตามไป* ทำไมอาตมาต้องใช้น้ำเย็น เพราะตอนจิตของอาตมาไปสู่ความว่าง มันเย็นเหมือนน้ำเลย จนสุดท้ายถึงตรงนั้นมันก็คือความว่าง โยมยังโชคดีกว่าอาตมาที่ได้น้ำเย็นช่วย น้ำเย็นตัวนี้แทนพุทโธที่เรากำหนดนั่นเอง แต่พุทโธเข้าพุทโธออก มันเข้าๆออกๆ - มันไม่นิ่ง ถ้าจิตจะเป็นสมาธินั้นจิตนั้นต้องหยุดอยู่กับที่...จึงจะเป็นสมาธิ จิตหยุดเป็นฐานที่ตั้งของการระลึกรู้ สมาธิคือความตั้งมั่น ไม่ใช่วิ่งไปวิ่งมาจะเป็นสมาธิ มันเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นพวกเราวิ่งไปวิ่งมาถึงไม่สงบสักที มันจะสงบได้อย่างไร เข้าไปแล้วก็ออก-ออกแล้วก็เข้า แต่อันนี้ก็เป็นอุบายเหมือนกัน

ให้เรารับรู้เข้าออก เข้าออก เข้าออก...เพื่อไม่ไปที่อื่น! แต่จะหยุดไม่ได้ เพราะหยุดไม่ได้...เพราะฉะนั้นสติตรงนี้เป็นสมาธิเข้าออก!! แต่**สมาธิจริงๆมันต้องหยุดหยุดอยู่กับที่!! เป็นฐานที่ตั้งของการระลึกรู้!!** ถ้าหยุดได้เมื่อไหร่ จะหยุดได้กี่นาที ๕ นาที ๑๐ นาที ก็จะรู้เอง ธรรมะเป็นปัจจัตตังรู้จำเพาะตน รู้เองเห็นเองว่าจิตเราหยุดแล้ว ถ้าจิตเราหยุดแล้ว...ความรู้ที่เรารู้คือ "รู้ว่าจิตมันว่าง"

จิตหยุดแล้วเกิดความว่างทันที

เพราะเราไม่มีการปรุงแต่ง เพราะเราหยุด

ตรงนี้ทุกคนจะรู้เองเห็นเอง ไม่ต้องให้อาจารย์คนไหนมานั่งเพ่งจิตลูกศิษย์ลูกหา ไม่ต้องเลย เราทุกคนทำตัวเองได้ เพราะทำตรงนี้ไม่เกี่ยวกับผู้หญิงและผู้ชาย และไม่เกี่ยวกับพระ เพราะสติพระ...โยมเคยเห็นไหม สติผู้หญิง...เคยเห็นไหม สติผู้ชาย...เคยเห็นไหม มันมีเพศด้วยหรือ ถ้างั้นตรงนี้พร้อมที่จะเป็นกันทุกคน ถ้าเราเข้าไปสู่ตรงนี้ได้ เราก็พร้อมที่จะเจอสิ่งที่พระพุทธเจ้าเจอ เพราะพระพุทธเจ้าท่านบอกโอปนยิโก "น้อมเข้ามาสู่ข้างใน" ถ้าน้อมเข้ามาข้างในถึงจะเห็นพระพุทธเจ้า เราน้อมเข้ามาแล้ว ถ้าจิตเราอยู่ตรงฐานที่ตั้งของการระลึกรู้...มันจะเจอความว่าง *พระพุทธเจ้าท่านบรรลุธรรมเพราะท่านไปเจอความว่าง จิตไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายก็คือความว่าง* ถ้าไม่น้อมเข้ามาข้างใน ก็ไม่เกิดความว่าง แต่การน้อมต้องน้อมระลึกเข้ามาจริงๆนะ เหมือนตาพลิกกลับใน จิตอยู่ข้างในจะไม่ไปข้างนอก ถ้าจิตนอกแล้วจะไม่เข้าข้างใน จะทำอย่างไรก็เข้าข้างในไม่ได้-เพราะมันไม่ได้เข้าข้าง

ใน เพราะฉะนั้นถ้าเข้าข้างในเมื่อไหร่ จิตในก็เข้าไปสู่ความว่างได้ ที่(กล่าวว่า)มีอารมณ์นอกอารมณ์ใน อันนี้คือข้างใน ถ้าเราไปสู่ตรงนี้ได้เราก็จะรู้กันทุกคน

ธรรมะอาตมาไม่ต้องบรรลุธรรม แค่ขอให้โยมซึ้งในพระธรรมก็พอ ให้โยมเป็นทาสของพระธรรมก็พอ แต่บางคนบรรลุธรรมไม่เป็นทาสของพระธรรม แต่ไปเป็นทาสอย่างอื่นแทน มันไม่ใช่!!

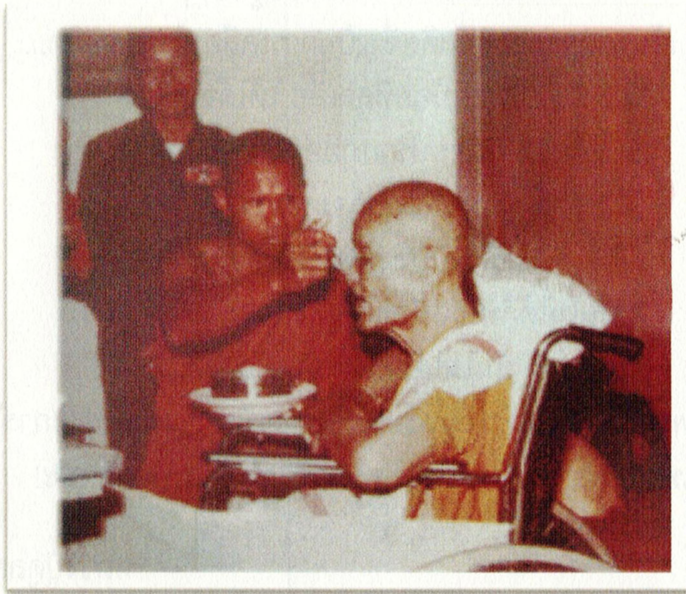
การรู้ธรรมต้องเป็นทาสของธรรม
ธรรมะต้องใหญ่กว่าสิ่งอื่นใด ไม่มีอะไรจะใหญ่เท่าธรรม

ฉะนั้นคนรู้ธรรมก็จะมีความยิ่งใหญ่ของเขาไปในตัว ความยิ่งใหญ่เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความรู้ธรรมมีความยิ่งใหญ่ แล้วเขาจะเอาธรรมมาเป็นหลัก เขาจะไม่เอากิเลส-เอาความอยาก-เอาความอ่อนแอมาเป็นสรณะ ธรรมะไม่เคยอ่อนแอ ธรรมะเข้มแข็ง ถ้าเรามีธรรมะแล้วยังมีความอ่อนแออยู่ นั้นไม่ใช่ธรรมแน่นอน! ธรรมะอ่อนแอไม่เคยมี ธรรมะเป็นสิ่งที่เข้มแข็งที่สุด ความว่างมันเข้มแข็งขนาดไหน... ไม่มีใครจะทำลายเขาได้! ถึงทำลายอย่างไรความว่างก็ยังอยู่ นี่คือหลักธรรมอันแท้จริง ให้เข้าไปสู่ตรงนี้ให้ได้

อ้างอิง: เทศนาในงานบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม
พระญาณวิศิษฏ์ (หลวงพ่อทอง จนฺทสิริ) ณ วัดอโศการาม
วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

สำหรับผู้หวังผลในการปฏิบัติ

- อุบายน้ำเย็นของหลวงพ่อที่ท่านเมตตาแนะนำนี้ เป็นอุบายที่ดูเหมือนง่าย แต่ลึกซึ้งนัก
- การที่จะภาวนาโดยใช้อุบายน้ำเย็น เพื่อให้ได้ผลดังที่ท่านเมตตาชี้แนะสั่งสอน อยากจะขอเชิญชวนให้ท่านได้ทดลองปฏิบัติโดยตรงกับหลวงพ่อ เพื่อสัมฤทธิผลที่ได้รับจะตรงกับกุศโลบายการนำไปสู่จิตใน ตามที่หลวงพ่อท่านได้พาดำเนินตลอดมา
- แนวทางการทดลองนี้ ถ้าเกิดผลก็ให้รับไปปฏิบัติต่อ และถ้าไม่เกิดผลก็ไม่ต้องรับ เป็นสันทิฏฐิโก "เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ ด้วยตนเอง"

ธรรมะหลวงปู่ดูลย์

จิตของเรานั้น
ถ้าเราทำความสงบอยู่จริงๆ
เว้นขาดจากการนึกคิดซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวของจิต...
...แม้แต่น้อยที่สุดเสีย ให้ได้จริงๆ
ตัวแท้ของมันก็จะปรากฎออกมา... เป็นความว่าง
แล้วเราก็จะพบว่า
มันเป็นสิ่งที่ปราศจากรูป
มันไม่ได้กินเนื้อที่อะไรๆที่ไหนแม้แต่จุดเดียว
มันไม่ได้ตกลงสู่การบัญญัติ
ว่าเป็นพวกที่มีความเป็นอยู่หรือไม่มีความเป็นอยู่แม้แต่ประการใดเลย
เพราะเหตุที่... สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เรารู้สึกไม่ได้ทางอายตนะ!

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

จิตเป็นเหมือนกับความว่าง
ซึ่งภายในนั้นย่อมไม่มีความสับสนและความไม่ดีต่างๆ
ดังจะเห็นได้ใน...
เมื่อดวงอาทิตย์ผ่านไปในที่ว่างนั้น ย่อมส่องแสงไปได้ทั้งสี่มุมโลก
เพราะว่าเมื่อพระอาทิตย์ขึ้นย่อมให้ความสว่างทั่วทั้งพื้นโลก
ความว่างที่แท้จริงนั้น มันก็ไม่ได้สว่างขึ้น
และ เมื่อพระอาทิตย์ตก ความว่างก็ไม่ได้มืดลง
ปรากฏการณ์ของความสว่างและความมืด ย่อมสับเปลี่ยนซึ่งกันและกัน
แต่ ธรรมชาติของความว่างนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลงอยู่นั่นเอง!

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

<u>ความว่างนั้น</u>
เป็นสิ่งที่ปราศจากมิติต่างๆแห่งการกินเนื้อที่
คือ ปราศจากกิเลส ปราศจากกรรม ปราศจากอวิชชา และปราศจากสัมมาทิฏฐิ
พวกเราต้องทำความเข้าใจโดยกระจ่างแจ้งว่า...
...โดยแท้จริงแล้ว...
ไม่มีอะไรเลย : ไม่มีมนุษย์สามัญ ไม่มีพุทธะทั้งหลาย
เพราะว่า <u>ในความว่างนี้</u>
ไม่มีอะไรบรรจุอยู่แม้เส้นขนที่เล็กที่สุด อันจะเป็นสิ่งซึ่งจะมองเห็นได้โดยทางมิติ
หรือกฎแห่งการกินเนื้อที่เลย
<u>*มันไม่ต้องอาศัยอะไร*</u> และ <u>*ไม่ติดเนื่องอยู่กับสิ่งใด*</u>
มันเป็นความงามที่ไร้ตำหนิ!

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะดั้งเดิมของเรานั้น
โดยความจริงอันสูงสุดแล้ว
เป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายแห่งการเป็นตัวตนแม้แต่สักปรมาณูเดียว
สิ่งนั้นคือ *ความว่าง*
เป็นสิ่งซึ่งมีอยู่ในทุกแห่ง สงบเงียบ และไม่มีอะไรเจือปน
มันเป็นสันติสุขที่รุ่งเรือง...และ...เร้นลับ
และก็หมดกันเพียงเท่านั้นเอง!

ถ้าเราทราบความเป็นจริงข้อนี้
เราทำความสงบ - เงียบสนิท - อยู่ในภาวะแห่งความไม่มีอะไร
ในขณะนั้น...
พวกเรากำลังเดินอยู่แล้วในทางแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายโดยแท้จริง
ดังนั้นเราควร *เจริญจิต*...
ให้“หยุด”อยู่บนความไม่มีอะไรเลยทั้งสิ้น

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

จงเข้าไป!!
สู่สิ่งๆนี้ ให้ลึกซึ้ง โดยการลืมตาต่อสิ่งนี้ด้วยตัวเราเอง!
สิ่งซึ่งอยู่ตรงหน้าเรานี่แหละ...
คือสิ่งๆนั้น ในอัตราที่เต็มที่ทั้งหมดทั้งสิ้นและสมบูรณ์ถึงที่สุด!
แล้วไม่มีอะไร... นอกไปจากนี้อีกแล้ว!!

จิตนี้...

- ไม่ใช่จิตซึ่งเป็นความคิดปรุงแต่ง
- มันเป็นสิ่งซึ่งอยู่ต่างหาก

ปราศจากการเกี่ยวข้องกับรูปธรรมโดยสิ้นเชิง
ฉะนั้น... พระพุทธเจ้าทั้งหลายและสัตว์โลกทั้งปวงก็เป็นเช่นนั้น
ถ้าเราเพียงแต่...
สามารถปลดเปลื้องตนเองออกจากความคิดปรุงแต่งเท่านั้น!!

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

พุทธะซึ่งมีอยู่ตลอดกาลนั้น ไม่ใช่พุทธะแห่งความยึดมั่นถือมั่น
การปฏิบัติปารมิตาทั้งหมด
และ การบำเพ็ญข้อวัตรที่คล้ายคลึงกันอีก... เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน
ด้วยเจตนาที่จะไปเป็นพุทธะสักองค์หนึ่งนั้น
เป็นการปฏิบัติชนิดที่คืบหน้า...ทีละขั้น...ทีละขั้น
แต่... พุทธะซึ่งมีอยู่ตลอดกาลดังกล่าวแล้วนั้น
หาใช่พุทธะที่ลุถึงได้ด้วยการปฏิบัติเป็น...ขั้น...ขั้น เช่นนั้นไม่
เรื่องมันเพียงแต่
"ตื่นและลืมตา" ต่อ "จิตหนึ่ง" นั้นเท่านั้น!!
และไม่มีอะไรที่จะต้องบรรลุถึงอะไร!!
นี้แหละคือ... "พุทธะที่แท้จริง"

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

ธรรมะทั้งหลายที่พุทธะได้สอนไว้
มันหมายถึง...
สามารถปฏิบัติจน *"หยุดคิด"* ของความคิดปรุงแต่งต่างๆเสียได้
ไม่มีอะไรสามารถปรุงจิตคิดไปตามอำนาจกิเลสตัณหาได้อีกต่อไป
เป็น *"จิตที่ว่าง"* จาก...
สิ่งปรุงแต่งและความคิดทั้งปวง
นั่นแหละ!!! เป็นตัวธรรม หรือพุทธะ หรือธรรมชาติเดิมแท้

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

คำสอนของพุทธะทั้งหมดในวัฏฏนี้
ก็คือ...การเพาะให้พุทธจิตนั้นผลิปรากฏออกมาให้เราเห็นเท่านั้นเอง
เพียงแต่...
เราทำให้มัน "<u>ว่าง</u>" จากความคิดปรุงแต่งต่างๆ
ซึ่งล้วนแต่...นำไปสู่การเกิดและการดับอยู่ตลอดกาล
และนำไปสู่ความทุกข์เดือดร้อนใจของสัตว์โลกและโลกอื่นไปจริงๆ
เท่านั้น!!
เราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีวิธีปฏิบัติเพื่อการตรัสรู้และหาทางออก

จิตของเรากับสิ่งต่างๆซึ่งแวดล้อมเราอยู่
นั้นเป็นสิ่งๆเดียวกัน
ถ้าเราสามารถทำความเข้าใจได้ตามนี้จริงๆ
เราจะได้ลุถึง <u>*ความรู้แจ้ง เห็นแจ้ง*</u> ได้โดยแวบเดียวในขณะนั้น
และเรา(จะ)เป็นผู้ที่ไม่ต้องเกี่ยว
ในโลกทั้งสามอีกต่อไป
<u>*เราจะเป็นผู้อยู่เหนือโลก*</u>
จะไม่มีการโน้มเอียงไปสู่การเกิดใหม่อีก...แม้แต่นิดเดียว!

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

วัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโร

วัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโร เป็นพุทธอุทยานมีพื้นที่ประมาณ ๑๐,๗๙๔ ไร่ นับแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ รับพื้นที่ป่าวัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโรไว้ในโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

พระราชวิสุทธิมุนี (ท่านเจ้าคุณเยื้อน) เจ้าคณะจังหวัดสุรินทร์ (ธรรมยุต) เจ้าอาวาสวัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโร ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน มีความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ท่านได้กล่าวอย่างน่าเทิดทูนบูชายิ่งว่า ใจอาตมาถวายแด่พระพุทธเจ้า กายอาตมาถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เจ้าแผ่นดินที่เราได้อยู่อาศัยตั้งแต่เกิดตราบเท่าทุกวันนี้ หลวงพ่อท่านกตัญญูต่อแผ่นดิน-เจ้าแผ่นดิน ถวายการรักษาป่าผืนนี้เท่าชีวิต และสนองต่อโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย

แผนที่สู่วัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโร

ติดต่อวัดเขาศาลาอตุลฐานะจาโร:

ที่อยู่: ต.จรัส อ.บัวเชด จ.สุรินทร์

โทรศัพท์: ๐๘๑-๘๑๕-๓๙๗๐ (พระราชวิสุทธิมุนี)

ร่วมทำบุญได้โดยการโอนปัจจัย ในนามพระราชวิสุทธิมุนี

ธ.กรุงเทพฯ สาขาบางลำพู เลขที่บัญชี ๑๑๖-๔๐๒-๕๖๔๓

ธ.กสิกรไทย สาขาบางลำพู เลขที่บัญชี ๐๐๘-๒๐๔-๗๒๒๒

ถ้ารักษาในความว่าง
ความว่างก็จะปรากฏกับเรา